

119

MINISTRIES

“The following is a direct script of a teaching that is intended to be presented via video, incorporating relevant text, slides, media, and graphics to assist in illustration, thus facilitating the presentation of the material. In some places, this may cause the written material to not flow or sound rather awkward in some places. In addition, there may be grammatical errors that are often not acceptable in literary work. We encourage the viewing of the video teachings to complement the written teaching you see below.”

Als het Leven gewoon instort

Velen onder ons realiseren zich dat het leven niet altijd gaat zoals we graag zouden willen? Zelfs als gelovigen ervaren we, in verschillende mate, momenten van pijn, verlies en frustratie. Het leven is niet altijd rozengeur en maneschijn. Onze situatie kan in een oogwenk veranderen van fantastisch naar rampzalig. Het leven kan zonder waarschuwing ineens tegenzitten.

Waarom gebeuren er nare dingen? Hoe moeten we daarop reageren? Hoe moeten we die begrijpen? Kunnen we het begrijpen?

Dit is geen typische studie van 119 Ministries. Dit wordt persoonlijker. Misschien is het je opgevallen dat we de dingen bij 119 meestal niet persoonlijk maken. ... we hebben een toegewijd team dat werkt om studies en andere gerelateerde dingen te produceren ... we verlangen ernaar om andere gelovigen te onderwijzen en aan te moedigen, om iedereen tot het geloof te brengen, en niet om ons eigen team of een persoon binnen ons team onder de aandacht te brengen, ... maar ... het leven is persoonlijk, toch? Ook wij zijn mensen, en we gaan op dezelfde manier door het leven als jij, en daarbij zijn er ook momenten waarin de dingen verre van fantastisch zijn.

In deze studie wil ik kort afwijken van onze gebruikelijke manier van onderwijzen om het doel van deze studie dan beter tot zijn recht te laten komen. We ontvangen gemiddeld ongeveer 3.000 tot 4.000 e-mails per jaar, en wie weet hoeveel telefoontjes. Dat is exclusief de Facebook-opmerkingen, DISQUS-opmerkingen, enz. Een redelijk percentage van degenen die contact opnemen met 119 Ministries gaan gewoon door moeilijke tijden heen en zoeken dan naar begrip. Ze willen hulp, en ze willen gehoord worden. Niet iedereen heeft een even begripvol gezin of een ondersteunende gemeente. Het is moeilijk om een studie te maken die in elke omstandigheid hulp en troost kan bieden, maar wees gerust, op de een of andere manier hebben we dezelfde uitdagingen waarmee jij mee te maken hebt gehad of waarmee je momenteel mee wordt geconfronteerd.

Ik heb een tijdje gearzeld om zo'n studie te geven, omdat ik over mijzelf moet praten. Dus, voor wat het ook waard is, ga ik mezelf op een enigszins ongemakkelijke plek neerzetten, en een beetje persoonlijker en openhartiger met je zijn, door enkele uitdagingen te bespreken waarmee ik in mijn leven te maken heb gehad, en wat ik daarvan heb geleerd. Hoe het mij uiteindelijk hielp om te groeien in het geloof.

Begrijp alsjeblieft dat ik niet goed ben in persoonlijke dingen. Ik ben meer een door data-gedreven en "op feiten gebaseerd" soort persoon. Het kan ongemakkelijk overkomen. Maar ik bid dat deze studie, of eigenlijk deze boodschap, goed van pas komt voor sommigen van jullie, die met serieuze uitdagingen in het leven te maken hebben. Laten we beginnen.

Enkele jaren voordat we in de Torah begonnen te wandelen, woonden mijn vrouw en ik in een huis in een kleine stad in Illinois, ongeveer 30 kilometer ten oosten van St. Louis. Het was ons eerste huis na een aantal jaren te hebben gehuurd. Het was één van die oude Sears Catalogus-huizen uit de begin 20ste eeuw, en op sommige plekken was de leeftijd goed te zien, maar dat we vonden het leuk. We woonden er nog niet zo lang toen we de ambitie kregen om ons eerste huis te renoveren. Ik begon meteen alles eruit te breken. Daar was ik heel goed in. Als je dingen in je huis gesloopt wil hebben, ben ik je ideale man. Helaas ben ik niet zo goed in klussen of weet ik niet hoe ik dingen moet bouwen. Dat ging dan ook wat langzamer, met veel fouten. Mijn vader kwam helpen en we maakten goede vorderingen.

Het werd December en mijn vrouw Lesly was bijna acht maanden zwanger; we stonden op het punt om ons eerste kind te krijgen. Het waren spannende tijden en alles was goed. Het was bij het begin van de winter nog tamelijk warm gebleven, en we hadden ook de gaskachel nog maar nauwelijks gebruikt.

Maar volgens de weerberichten was de winter in aantocht, en wat voor één! Er werd van de ene op de andere dag een enorme ijsstorm verwacht. We werkten indertijd allebei bij een grote instelling in de gezondheidszorg in St. Louis. Ik werkte op de administratieve afdeling en Lesly werkte in de directe patiëntenzorg. We wilden beiden geen vrije dag nemen, dus ons plan was om vroeg op te staan en voor de verkeersdrukke te proberen om de brug over de Mississippi over te steken naar St. Louis.

We zijn bij ons werk aangekomen, maar het duurde niet zo lang voordat Lesly me belde en haar was verteld dat ons huis in de brand stond. Dus gingen we naar huis zonder te weten wat we konden verwachten. We waren maar twee blokken verwijderd van de brandweerkazerne, maar het oude huis stond als een fakkel te branden, en het totale huis ging verloren. We zijn alles kwijtgeraakt, inclusief onze reddingshond. Dat was nogal deprimerend.

We kwamen erachter dat het ijs een kortsluiting had veroorzaakt in het huis, de zekering ging er niet uit en dat veroorzaakte brand in de inloopkast van onze slaapkamer. Dit gebeurde nadat we vertrokken waren, maar eigenlijk nog vóór de tijd dat we normaal wakker zouden worden.

Dus het had natuurlijk allemaal veel erger kunnen zijn. In het begin waren we dankbaar dat we vroeg naar ons werk waren vertrokken; als we dat niet hadden gedaan, werd ons verteld, hadden we het niet naverteld omdat de brand in onze slaapkamer snel om zich heen greep. Maar toen begonnen we ons te realiseren dat we niet alleen onze hond hadden verloren, maar ook zo ongeveer alles wat we in de loop van de jaren hadden verzameld. We hadden een auto en alles wat we meenamen om naar ons werk te gaan. Meer niet. Al ons renovatiewerk was natuurlijk ook verloren gegaan.

Het is moeilijk om te begrijpen waarom dit soort dingen gebeuren. Uiteindelijk waren we gewoon dankbaar dat we nog leefden, maar opnieuw beginnen is niet altijd even makkelijk. Later kregen we van de brandweerman iets te horen dat onze ogen een beetje opende.

Blijkbaar hadden we een huis gekocht dat snel was opgeknapt, wat inhield dat iemand het huis had gekocht alleen om snel wat verbeteringen aan te brengen en het met winst te verkopen. Veel mensen doen dit en dat is prima. In ons geval was dat echter niet zo. Ofwel uit nalatigheid of een andere reden, heeft de vorige eigenaar de gaskachel niet gelucht.

Er was een pijp die nergens naartoe ging. Het ging de muur in zonder verdere ventilatie. Bedenk dat dit onze eerste winter was in dit huis. Men vertelde ons dat we in de winter waarschijnlijk hadden kunnen sterven aan een koolmonoxidevergiftiging. Ik betwijfel of ik destijds slim genoeg was om een koolmonoxidedetector te plaatsen. Omdat de temperaturen net omlaag waren gegaan, ontstond de brand precies op tijd.

Het komt erop neer dat, hoe ongemakkelijk en bedroevend de brand van ons huis ook was, het ons uiteindelijk heeft gered. Wat eerst een vloek leek, was eigenlijk een zegen. Een maand later beviel Lesly van Tyler, onze eerste zoon.

Er zijn zeker meer traumatische ervaringen die je zou kunnen meemaken; mensen zullen dat altijd blijven meemaken. Hoewel het voor ons traumatisch was, wil ik het niet laten klinken alsof er geen ergere dingen kunnen gebeuren. Die zijn er zeker, maar voor ons was dit een leermoment. Alles wat ons overkomt, dat we eerst als slecht beschouwen, kan soms op een of andere rare, onkenbare manier toch goed zijn. We weten het niet. We moeten gewoon op JHWH vertrouwen dat alles wat Hij in ons leven plaatst tot Zijn eer is, want is dat niet het hele doel van ons bestaan, om Hem te verheerlijken in alles wat we zeggen en doen?

Het doet ons denken aan Romeinen 8:28

Romeinen 8:28

En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn.

Dus, als je een moeilijke tijd doormaakt, houd je hoofd dan omhoog en je oren open ... misschien is JHWH je hier doorheen op de een of andere manier aan het zegenen, en laat hij zien dat we allemaal maar een beperkt begrip hebben, en dat we volledig afhankelijk zijn van Hem. In ons geval zijn we alles kwijtgeraakt, en werden we eraan herinnerd dat de dingen vaak niet zo belangrijk zijn als dat we ze laten lijken.

En zelfs als we niets goeds kunnen zien aan een slechte situatie, wil dat nog niet zeggen dat die er niet is. We hadden misschien nooit iets te horen gekregen over de gaskachel als we niet met de brandinspecteur hadden gesproken. JHWH had het aan deze kant van de eeuwigheid voor ons verborgen kunnen houden. Maar Hij liet het ons wel weten, en we gaven God alle eer voor de uitkomst van die dag, ondanks wat we hebben moeten doorstaan om het te weten te komen. Ons geloof is gegroeid en we hebben veel van die proeving geleerd.

Ik denk dat een van de belangrijkste lessen die we hebben geleerd, is dat we gezegend kunnen worden door wat eerst een vloek lijkt, en wat misschien nog belangrijker is: we weten misschien niet altijd de details van de zegen.

Een andere uitdaging in mijn leven deed zich voor in 2014 en het hielp me dezelfde les opnieuw te leren, maar dan vanuit een andere invalshoek.

In het begin van 2011 kreeg ik rare momenten waarop ik af en toe moeite had om te slikken. Het was pijnlijk en eerlijk gezegd een beetje eng. Mijn stem begon heel makkelijk te verzwakken. In mijn werk als procesverbeteringstechnicus heb ik veel onderwijs gegeven en projecten gefaciliteerd. Het maakte deze dingen het van tijd tot tijd een uitdaging. Ik voelde me steeds meer moe en moest af en toe een dutje doen.

Soms deed ik dat zelfs in mijn lunchpauzes. Ook stak mijn baas vaak de draak met mij tijdens onze vergaderingen omdat mijn handschrift zo klein was. Ik wist het toen nog niet, maar al deze dingen hielden verband en maakten deel uit van een probleem waarvan ik nog niet wist dat ik dat had.

In april 2013 kregen we ons derde kind, Lydia, en zij gaf ons veel genot, net als onze andere twee kinderen. Tegen die tijd realiseerde ik me dat ik het niet erg vond om haar luier te verschonen. Bij onze twee andere kinderen veroorzaakte het verschonen van luiers altijd deze beschamende kokhalsreflex, waardoor ik af en toe uitgelachen werd. Ik heb er toen niet veel over nagedacht. Misschien was ik er toen gewoon meer aan gewend, of misschien roken haar luiers naar bloemen omdat ze in Costa Rica werd geboren. Maar het bleek dat het verband hield met mijn andere problemen.

Ik werd steeds meer en meer moe. Het begon mijn motivatie en betrokkenheid bij mijn gezin te beïnvloeden. Ik werd depressief en teruggetrokken. Ik zag het gebeuren en ik kon er gewoon niet veel aan doen. Ik had ook nog steeds die andere problemen, maar ze werden erger. Ik moest ongeveer 13 uur per dag slapen om me een beetje normaal te voelen. Toen kreeg ik eind 2013 trillingen in mijn linker wijsvinger. Het werd moeilijker om te typen en mijn linkerhand was onhandig. Zelfs lopen voelde onhandig aan.

Dat resulteerde in februari 2014 in een trip naar een neuroloog. Ik ontdekte dat al mijn symptomen met elkaar te maken hadden, en ik kreeg ook te horen dat mijn linkerkant mijn rechterkant niet kon bijhouden, wat kleine problemen veroorzaakte bij het lopen. Mijn stappen waren ook dicht bij elkaar, in plaats van dat ik regelmatig normale stappen zette.

Ik heb veel bloedonderzoeken en een MRI scan ondergaan. Mijn diagnose was de ziekte van Parkinson en ik kreeg carbidopa/levodopa om te zien of het zou helpen. Op 13 maart 2014 verdwenen mijn symptomen met deze medicatie, wat de diagnose van mijn neuroloog bevestigde.

Ik was bekend met de ziekte van Parkinson. De opa van mijn vrouw heeft het jarenlang gehad. Ik zag wat het uiteindelijk zou doen. Met een kans van 1 op 100.000, werd ik ongeveer dertig jaar eerder gediagnosticeerd dan een gemiddelde persoon, vergelijkbaar met Michael J. Fox. Ik heb de loterij van Parkinson gewonnen. Het was in ieder geval geen ALS, wat ook op de lijst van mogelijkheden stond, werd mij verteld.

Ik kreeg eigenlijk te horen dat mijn voorgaande jaar altijd het betere jaar zou zijn, en dat ik elk jaar verder zou vervallen in een meer verlamdende cognitieve en fysieke puinhoop. Het toenemende gebrek aan productie van de neurotransmitter dopamine veroorzaakt allerlei problemen, niet alleen tremoren of bewegingsproblemen. In feite is het de neurotransmitter die je in staat stelt om vreugde te voelen en je met anderen verbonden te voelen. Het is het beloningscentrum voor het leven. Het is verantwoordelijk voor de motivatie. Het heeft zelfs invloed op het energieniveau. De ziekte van Parkinson doodt je niet, het doodt alleen jouw wezen, plus het extra probleem van een toenemend gebrek aan spiercontrole.

Het was zeker niet de "beste dag ooit". De diagnose van Parkinson staat niet op zichzelf ... het beïnvloedt iedereen om je heen, het beïnvloedt je werk, het verandert alles wat je verwachtte over je toekomst in dit leven.

Om een lang verhaal kort te maken, ik voelde me nogal neergeslagen. Het had begrijpelijkerwijs veel invloed op mijn familie, mijn vrienden en mijn dagelijkse werk. Ik vroeg me af of ik werd vervloekt. Misschien had ik iets verkeerd gedaan? Dit soort gedachten achtervolgen je en blijven door je hoofd gaan.

Uiteindelijk besloot ik het probleem te aanvaarden. En toen ik het had aanvaard, gaf ik het aan JHWH. Ik vertrouwde erop dat JHWH mij zou laten zien wat ik moest doen. Zonder op alle saaie details in te gaan, leidde Hij me naar een oplossing. Hij verdient alle lof omdat Hij me de kracht en de energie heeft gegeven om iets te vinden dat al een lange tijd heeft gewerkt.

Ik heb nog steeds de ziekte van Parkinson en dat zal zo blijven. De meeste van mijn symptomen zijn verdwenen en het is al bijna vijf jaar niet erger geworden. Dat zou onmogelijk moeten zijn. Het verbijstert de artsen. Ik heb nog steeds mijn beperkingen, en ik heb van tijd tot tijd slechte dagen, maar door wat ik heb geleerd, heb ik nu veel andere mensen met de ziekte van Parkinson geholpen, door mijn ervaring te delen en hen ertoe te brengen hetzelfde te doen als ik deed. Af en toe kan ik zelfs mijn geloof delen en heel interessante gesprekken voeren.

Dus als les nummer één de realisatie is dat wat op een vloek lijkt, in feite een zegen voor mij kan zijn, dan is les nummer twee de realisatie dat wat op een vloek lijkt, in feite een zegen voor anderen kan zijn.

Dat zijn belangrijke lessen. Mijn familie en ik hebben veel doorstaan om die te leren.

Maar in beide uitdagingen in het leven heeft JHWH het goede laten zien dat eruit is voortgekomen, op een manier die ik nooit had kunnen verwachten of voorspellen. Die verhalen hebben een aantal positieve eindresultaten. De betekenis achter die gebeurtenissen lijkt nu duidelijk, hoewel het tijdens de crisis niet zo duidelijk was.

JHWH hoefde het niet duidelijk te maken. Hij hoefde niet voor de diagnose van mijn Parkinson te zorgen en me te laten zien hoe ik anderen kon helpen. Hij hoefde ons niet te laten zien hoe de brand van onze woning waarschijnlijk ons leven heeft gered. De reden waarom dingen gewoon mis lijken te gaan, is misschien niet altijd even duidelijk. Het duurt misschien jaren, decennia of zelfs ons hele leven om iets wel of niet duidelijk te krijgen. En als Hij me die dingen nooit zou hebben laten zien, hoe had ik daar dan op moeten reageren? Wat zou dat betekenen?

De dood van een geliefde is misschien wel één van de belangrijkste uitdagingen waarmee we te maken kunnen krijgen, en misschien heb je dat meegemaakt. Het is moeilijk om iets goeds te zien in het verliezen van een geliefde, maar er zijn enkele belangrijke dingen die je moet overwegen.

Het herinnert ons aan het belang van de opstanding, die komen gaat. De dood van een geliefde hoeft misschien geen 'afscheid' te zijn, maar een 'tot straks'.

Het herinnert ons eraan hoe belangrijk het is om het geloof met anderen te delen, zodat ze ooit deel kunnen uitmaken van de hoop op de opstanding.

Als we iets kunnen accepteren, kunnen we ons opnieuw oprichten en ons focussen. Het kan ons eraan herinneren dat het geloof werkelijk bepaalt wat er echt toe doet. Onze relatie met JHWH zou ons leven moeten beheersen ... we zouden de dingen vanuit een eeuwig perspectief moeten bekijken wat ons in staat stelt om door die moeilijke tijden heen te komen ... we moeten op zoek gaan naar antwoorden, maar zelfs als we aan deze kant van de eeuwigheid geen antwoorden krijgen, troost het ons dat we op een zekere dag de antwoorden ontvangen, en die antwoorden zullen perfect zijn.

Wat ik ooit als een vloek in twijfel trok, was eigenlijk een zegen voor ons gezin ... en in de andere situatie; wat ik als een vloek in twijfel trok, is nu eigenlijk een zegen voor anderen. Beide gevallen moeten ons wakker schudden en laten zien hoeveel lof Jah toekomt.

In de Schrift lezen we het verhaal van Job. Het is misschien wel één van de beste voorbeelden van "als het leven gewoon instort". We zien de pijn en de ellende waar Jesjoea mee te maken kreeg in Zijn bediening en dood. We zien hoe Hij ermee omging, als voorbeeld voor ons, wat ons moed en kracht moet geven om verder te gaan bij alles wat op ons pad komt.

We lezen het antwoord van Jesjoea over de blinde man, dat hij niet leed vanwege iets wat hij had gedaan, maar opdat God verheerlijkt zou worden.

Johannes 9:1-3

En in het voorbijgaan zag Hij iemand die blind was van de geboorte af. En Zijn discipelen vroegen Hem: Rabbi, wie heeft er gezondigd, hij of zijn ouders, dat hij blind geboren zou worden? Jezus (Jesjoea) antwoordde: Hij heeft niet gezondigd en zijn ouders ook niet, maar dit is gebeurd, opdat de werken van God in hem geopenbaard zouden worden.

Vervolgens heeft Messias Jesjoea hem genezen.

Hij was zijn hele leven blind, gewoon om op zekere dag door Jesjoea genezen te worden, zodat JHWH Zijn glorie zou zien.

Wat ons ook overkomt, ook al weten we de reden niet, hoe we het doorgaan en volhouden, is een getuigenis voor anderen. Het versterkt ons geloof en het geloof van anderen. JHWH wordt verheerlijkt. Als we moeten lijden om dat te laten gebeuren, net als Jesjoea, laat het dan maar gebeuren.

Jakobus 1:2-4

Acht het enkel vreugde, mijn broeders, wanneer u in allerlei verzoeken terecht komt, want u weet dat de beproeving van uw geloof volharding teweegbrengt. Maar laat die volharding ook volledig mogen doorwerken, opdat u volmaakt bent en geheel oprecht, en in niets tekortschiet.

Er zullen zeker tijden zijn van uitdagingen en moeilijkheden, niemand ontsnapt daaraan, en hoewel de uitdagende tijden lang kunnen duren, is ons *heden* niet onze *eeuwigheid*. In de eeuwigheid verandert het perspectief ten goede.

Als het leven gewoon instort, moeten we ons de specialiteit van JHWH herinneren, dat wil zeggen: "het herstellen van alle dingen".

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)